

VRĂJI, JOCURI, TALISMANE

A trecut și sărbătoarea de Halloween, iar cititorii noștri s-au întâlnit cu vrăjitoare adevărate și ne-au povestit aventurile lor. Tema concursului nostru din acest număr a sunat cam așa: „Cu toții ați citit, sperăm, cartea lui Roald Dahl *Vrăjitoarele*, în care un băiețel obișnuit ajunge la un mare congres al vrăjitoarelor de pretutindeni, unde, în cele din urmă, va fi transformat în soarece. N-ați citit? Încă mai aveți timp... de acolo veți afla cum recunoaștem o vrăjitoare care poate fi deghizată într-o femeie obișnuită. Dar cum decurge o întâlnire cu o vrăjitoare? Poate să fie o vrăjitoare rea, sclifosită, sictirită, îngrozitoare la privit sau o vrăjitoare bună, pusă pe vrăji poznașe. Important este cum v-ar schimba viața această întâlnire. Cele mai originale și amuzante texte și desene vor fi publicate în paginile revistei și vor primi premii speciale.” Adevărul este că nu ne așteptam ca atâtia copii din toată țară să aibă norocul să dea peste vrăjitoare. Am primit la redacție peste 500 de

texte și de ilustrații. Unii copii s-au inspirat din cartea lui Roald Dahl, alții, în schimb, au inventat vrăjitoare cu totul și cu totul speciale. Cum ar fi *Albahedira de Molas*, vrăjitoare de nivel 37, care oferă contra cost talismane împotriva demonilor Testului, Tezei, Evaluării Naționale, Admiterii la liceu și Bacului. Sau micuța vrăjitoare Lizu, care s-a dezechilibrat și a căzut de pe mătură. Sau *Vrăjă-Hazlie*, vrăjitoare-ucenic la Școala Bagheta Fermecată. Am aflat că, în școlile noastre sunt bibliotecare care au doctorat în vrăjitorie pediatrică și vrăjitoare deghizate în... profesoare de chimie. Am mai descoperit că vrăjitoarele pot juca rolul de dădace și că niciodată pisicile negre nu sunt ceea ce par a fi. Vrăjitoare adevărate pot locui chiar în cartierul nostru sau te pot atrage în Bazaconia, târâmul unde totul e pe dos. I-am cunoscut pe micuța Klanța, pe motanul Crug, care știe să spună incantații, pe vrăjitoarea Dora, care și-a deschis o cealnărle. Există și jocuri cu vrăjitoare, iar cel mai cunoscut este *Witchwatching*. Dar nu vă spun mai multe, veți afla și singuri din paginile revistei.

Cu drag,
Adina

ECHIPA REDACȚIONALĂ

Coordonator

Adina Popescu

Marketing

Marcia Marin

Redactor

Ioana Vilcu

Graphic design

Alexandru Daș, Eugenia Ilieș

Contact

ordinulpovestitorilor@editura-art.ro

DTP

Vasile Ardeleanu

ISSN: 2457-2055

Editura Arthur este parte a Grupului Editorial ART.

Comenzi

tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;

fax: (021) 369.31.99

Pentru comenzi online accesați: www.editura-arthur.ro

NOAPTEA VRĂJITOARELOR

UCENICII SCRITORII

Lupu Nicholas Calinic <i>Albahedira de Molas, vrăjitoare de gradul 37</i>	6	Daria Ariadna Andrușcă <i>Jurnalul</i>	36
Maria Huma <i>Intr-o clipă</i>	9	Clara Georgiță <i>Tea O'Dora</i>	38
Dragoș Pislaru <i>Vrajă-Hazlie și Corbul Curcubeu</i>	12	Eliza Rosanna Tiu <i>Vrăji-visul</i>	40
Denisa Maria Sav <i>Biblioteca cu doctorat în vrăjitorie pediatrică</i>	14	Codin Alexandru Frâncu <i>Pocalul învierii</i>	43
Matei Ibănescu <i>O noapte cu surprize</i>	17	Andrei Cosmin Dinu <i>Witchwatching</i>	46
Maria Mușteată <i>O pisică neagră și o lume mai bună</i>	20	Alma Ștefania Coman <i>Agatha Black sau o vrăjitoare altfel</i>	48
Ana-Maria Șerban <i>Dădaca Machbetha</i>	22	P. Blumenfeld <i>Elixir în nuanțe roz</i>	50
Teodora Mateescu <i>Vrăjitoarea din vecini</i>	25	Cristina Luca-Parapiru <i>O petrecere cu vrăjitoare</i>	51
Eric Birman <i>Bazaconia</i>	27	Dragoș Andrei Drăghici <i>Salvatorul Rusalcelor</i>	54
Daria Gârbea <i>Micuța Klanța</i>	30	Robert Gabriel Simion <i>Vrăjitoarea... de chimie</i>	57
Iarina Petrilă <i>Și vrăjitoarele plâng câteodată</i>	31	Emma Haica <i>Marea minciună a vieții mele</i>	59
Gabriel Constantin Ostachie <i>Crug</i>	34	Matei Ștefan Popescu <i>Întâlnirea mea cu aroganta vrăjitoare de la miază-după-amlază</i>	62

Ilinca Popa	
<i>Berta Vrăjitoarea și eu scriitoarea</i>	65
Irina Someșan	
<i>Secrete, vecini și motani</i>	68
Ilinca Daria Dorobanțu	
<i>Adevărata misiune a vrăjitoarelor</i>	70
Rebecca Bădescu	
<i>O întâmplare cu pisici și vrăjitoare</i>	73
Copiii din clasa a V-a de la Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzău	
<i>Apolodor și vrăjitorul irochez</i>	75
Maria Cezara Urican	
<i>Prietena mea, vrăjitoarea</i>	75

Au ilustrat pentru acest număr:

Adelina Albu, Sara Elena Alexandrescu, Anastasia Anghelescu, Beatrice Apostu, Denisa-Maria Bulanași, Mădălina Carauș, Renata Cazaciu, Costinel Cioc, Alexandra Evelina Cirstea, Sofia Crăciun, Daniel Dervali, Maria Iosana Ghilea, Iulia Rafela Hatlevik, Elisa Anastasia Kosztandi, Ștefania Lăzărescu, Ecaterina Lozan, Yasmine Omer, Iarina Ștefania Oprea, Maria Cristina Milcu, Ariana Maria Popa, Maria Popa, Ioana Denisa Popescu, Clara Ropotan, Denisa Sandu, Andreea Maria Serghie, Ema Daria Suci, Ilinca Maria Ungureanu, Maria Cezara Urican, Bianca Vasilică, Teodora Vasilica Voduț

JURNALUL

Când am școală, mă trezesc mereu la ora șapte cu ajutorul mamei. Era 13 octombrie, din câte îmi amintesc, întâmplarea a avut loc într-o miercuri. Mă trezesc, mă ridic din pat, dar mama, nicăieri. Iau telefonul să mă uit la ceas. O, nu! Era ora 10. Cât am dormit? Am întârziat la școală! Dar și mai important: unde e mama? Merg în camera părinților, trec prin holul lung, trec apoi prin sufragerie, pe lângă ceasul vechi cu pendulă. Ce să vezi? Eram singură. Nu mai înțelegeam nimic

Nu mai conta asta. Tata era sigur la serviciu, iar mama probabil m-a trezit, eu m-am culcat înapoi și ea a plecat la cumpărături. Da, sigur asta este. M-am pregătit rapid pentru școală, iar în acest timp am găsit scuza perfectă pentru întârzierea mea. Am fost să-mi fac niște analize și nu am reușit să ajung la primele ore.

Cobor scările blocului, ies din bloc, dar ceva era ciudat. Lumea parcă era gri în acea zi. Copacii din fața blocului parcă își pierduseră verdele viu, cerul își pierduse și el din culoarea inocentă și pe stradă picior de om nu vedeai. Încercam să neg că ceva era ciudat ca să nu mă sperii și mai tare. Mi-am continuat drumul și am auzit o voce. Mă striga cineva. Eram fericită, părea vocea mamei. Chiar aveam nevoie de ea în momentul acela. M-am întors. Inima mi-a stat în loc. Nu era mama, ci o femeie care părea mai bătrână, cu tenul galben, păr lung și negru, o bluză verde, o fustă lungă, de culoare mov și o pălărie în formă de con, cu cifre și ceasuri pe ea. Avea în mână o mătură. Oare era o femeie care doar mătura sau... Nu, nu avea cum să fie o vrăjitoare!

Se îndreaptă spre mine. Era foarte rapidă! Am încercat să fug, dar s-a teleportat în fața mea. M-a luat de mână și mi-a spus:

— O dată la 13 ani vin în lumea oamenilor și opresc timpul. Aleg un om ce pare inteligent și capabil să treacă toate probele. Ai timp 13 ore, adică până la ora 23, să-mi aduci o farfurie, o cariocă și, cel mai ușor lucru, timpul. Dacă nu aduci lucrurile la timp, rămâi blocată în acest univers singură, fără internet, prieteni sau familie.

Bine, pot aduce o farfurie și o cariocă. Dar la ce se referă cu timpul? O clepsidră, un calendar, un cronometru? Sper să găsesc răspunsul corect.

M-am dus înapoi în casă, am luat farfuria și carioca. În legătură cu timpul, tot nu înțelegeam la ce se referă. M-am întins pe canapeaua maronie din sufragerie și am început să mă gândesc. Am stat singură cu gândurile mele câteva ore, până mi-am dat seama că ceva mă săcăie. Era ceasul vechi cu pendulă. Stai puțin. Vrăjitoarea a zis că a oprit timpul. Pe telefon încă îmi apărea ora 10. M-am dus în fața ceasului cu pendulă, iar acele ceasornicului arătau ora 13. Asta e! Trebuie să fie pe aici ceea ce caut. Am deschis ușița ceasului și m-am uitat înăuntru. Nu era nimic înăuntru. Voiam să renunț, însă mi-am dat seama că unele lucruri se află în fața noastră fără ca noi să le observăm. Așa că am luat acele ceasului și m-am dus acolo unde am întâlnit-o pe vrăjitoare. Am pus acele de ceasornic la ora 13, am scris cifrele cu carioca pe farfurie și așa am făcut un ceas. Vrăjitoarea a apărut și mi-a spus că am trecut proba, mă va teleporta înapoi acasă, dar, dacă îi voi povesti

ORDINUL POVESTITORILOR 14

cuiva cele întâmplăte, mă trimite înapoi în universul fără culori și plin de singurătate.

Era miercuri, 13 octombrie, și mă pregăteam să ies pe ușă să merg la școală. Mama era acasă și culorile păreau mai accentuate. M-am întâlnit cu prietena mea, Iza, și fără să vreau i-am povestit cele întâmplăte. Pe moment, nu s-a întâmplat nimic. După ore, eram la baie cu Iza și ne aranjam în oglindă. Am observat că reflexia ei din oglindă se uita fix la mine. Am întrebat-o dacă se simte bine, iar ea mi-a răspuns:

— Ți-am spus să nu mai zici nimănu!

Ziua 133 de când sunt aici. Tot ce ai citit până acum face parte din singurul obiect ce-mi aparține în acest univers, jurnalul meu. Ai grijă să nu mai spui nimănu cele citite!

Text de Daria Ariadna Andrușcă, clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 7, Botoșani

Ilustrație de Denisa Sandu

AGATHA BLACK SAU O VRĂJITOARE ALTFEL

Era o zi de vară târzie. Razele soarelui își făceau apariția treptat, aducând lumina în sufletele noastre. Cam în același timp, într-o căsuță mică de la marginea orașului, Agatha Black făcea ultimele pregătiri pentru începutul de an școlar. Dar ea nu mergea la orice fel de școală: mergea la Școala Vrăjitoarelor! Sau, cel puțin, urma să meargă. După cum probabil ați ghicit, Agatha era o vrăjitoare în devenire. Astăzi era o zi foarte mare pentru ea: urma să dea examenul pentru a intra la această școală. Dar asta presupunea multă ambiție și încredere de sine, ceea ce Agatha nu prea avea.

Proba pentru admitere consta în: mersul impecabil pe mătură, o vrajă spectaculoasă inventată chiar de candidat și proba de urățire cu sperieturi.

Pentru mica vrăjitoare primele două probe erau floare la ureche, însă ultima era o adevărată provocare. Vedeți voi, Agatheii nu îi plăcea să sperie oamenii sau să aibă negi și să fie urâtă. Ea era o vrăjitoare poate puțin mai specială. Iar aici intervin eu...

În timp ce Agatha era stresată din cauza examenului, eu mă bucuram de vacanța de vară, fără grija zilei de mâine și fără niciun stres. Stăteam relaxată și citeam dintr-o carte, în micul meu apartament de lângă pădure.

Dar, dintr-odată, am auzit un pocnet în geam și un strigăt de ajutor. Am sărit ca arsă din pat și m-am uitat imediat pe fereastră. Afară, nimic, în casă, nimeni, apoi, dintr-odată, văd o fetiță cam de vârsta mea, căzută în balconul nostru. Eram șocată!! „Cum a ajuns fata asta la mine pe balcon?” Dar răspunsul urma să vină imediat...

Am alergat la ea și am ajutat-o să se ridice. Părea foarte panicată și dezorientată. A început imediat să strige:

— Mătura mea!!! Unde e mătura mea?! Nu pot să fac nimic fără ea! Sunt distrusă!

— Ușor, ușor! Cine ești și cum ai ajuns pe balconul meu?!

— Sunt Agatha, Agatha Black, și sunt o vrăjitoare, sau cel puțin așa ar trebui, pentru că fără mătura mea nu pot să fiu!

— Stai puțin, am auzit bine: ești o VRĂJITOARE?!? O vrăjitoare adevărată? Nu prea arăți a vrăjitoare. Vrăjitoarele nu ar trebui să aibă negi și nasul lung și să fie, nu știu, poate mai... urâte?

— Nu-mi dau seama dacă mă jignești sau îmi spui că nu sunt o vrăjitoare adevărată, zise Agatha indignată.

N-am avut replică la asta. Într-adevăr, a fost cam urât din partea mea. Dar ce aș fi putut să îi spun unei străine care a ajuns pe balconul meu din senin și pretinde că e o vrăjitoare? Și nici măcar nu arată ca una. Așa că:

— Scuze, dar totuși ce cauți pe balconul meu? E proprietate privată, știai?

— Cum spui tu, nu contează, zise îmbufnată vrăjitoarea. Trebuie urgent să-mi găsesc mătura! Altfel nu pot da examenul pentru Școala Vrăjitoarelor!

— Școala Vrăjitoarelor? Uau, chiar există? Bine, te voi ajuta să îți găsești mătura, cu condiția să mă înveți și pe mine să zbor cu ea.

— Ha, ha, ha, ce hazlie ești! zise Agatha. Doar vrăjitoarele zboară pe mătură!

ORDINUL POVESTITORILOR 14

— Bine, fie, hai să vedem pe unde îți e mătura!

După jumătate de oră de căutări prin pădure, am reușit să găsim ustensila de zbor a noii mele prietene.

— Mulțumesc mult pentru ajutor, a spus vrăjitoarea, parcă cu mai multă bunătate în glas. Dar poate că nici nu mai are rost să dau proba. După cum ai spus și tu, o vrăjitoare trebuie să fie urâtă și să sperie oamenii, nu să fie amabilă și prietenoasă.

— Uită ce-am spus! Ești foarte tare! Sunt convinsă că poți să le arăți celor de la școală că o

vrăjitoare poate fi și bună. Încearcă să fi tu însăși și atunci vei reuși cu siguranță să duci până la capăt tot ceea ce îți propui. Trebuie doar să ai încredere în tine, pentru că eu am deja.

Atunci am întrezărit pe chipul Agathe un zâmbet ce parcă atrăgea după sine primele semne de încredere.

— Totuși, am continuat, dacă stau bine și mă gândesc la proba cu mătura, cred că doar câteva ture de pădure te vor ajuta cu siguranță să o treci cu brio; cât despre vraja spectaculoasă, ce pot să zic: pe mine m-ai vrăjit deja, deci ai toate șansele de reușită și în privința asta. Și, dacă e nevoie cu adevărat să fi urâtă pentru ultima proba, atunci urmează-mă în camera mamei: are un set de machiaj cu care vom reuși cu siguranță să te facem să arăți impecabil de urât.

— Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată! Îți mulțumesc pentru tot! Îmi pare rău pentru comportamentul meu inițial, zise Agatha.

— E-n regulă! Și tu ești o prietenă minunată! Mă bucur ca te-am cunoscut și sper din suflet să ne mai vedem pentru a păstra ceea ce tocmai am câștigat, și anume prietenia noastră. Și... baftă la școală!

Agatha a plecat, dar a reușit să transforme această experiență, inițial ciudată, în ceva de neuitat. Voi vă dați seama: eu chiar m-am întâlnit cu o vrăjitoare adevărată!

Text de Alma Ștefania Coman, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială Nr. 25, Brașov

Ilustrație de Iulia Rafela Hatlevik